

Tělocvičná jednota Sokol Liberec I.

Nazdar!

Sokolské souzvuky

***č . 11 - listopad 2013
ročník 3.***

*Každý se bojí o svou kůži,
ale kdo čisté srdce má,
v plápolu jasném zapomene,
že se naň dravé zvíře žene,
a rukama jej udolá.*

*Každý se bojí o svou kůži,
ale kdo čisté srdce má,
poznání pravdě neodpírá,
zlému se brání, lži se vzpírá
a nepřítel se neleká.*

*Každý se bojí o svou kůži,
ale kdo čisté srdce má,
ví den, jenž velí se nebáti,
jenž velí také život dáti,
ví den, ví den a život dá.*

S. K. Neuman

Úvodní slovo

Uhádli jste??

Jistě bez problémů. Těmi klíčovými slovy jsou „sounáležitost“ a „radost“!

Člověk je od přírody stvořen k tomu, aby nežil sám, z původních primitivních klanů vznikaly jednotlivé rody, rodiny – obsazovaly určitá území, kde nacházeli dobré možnosti k obživě sebe i svých dětí. Drsné životní podmínky je nutily ke spolupráci – a časem vznikaly další lidské vztahy, které můžeme nazvat „přátelství“, „láska“, vzájemná potřeba...Těžkosti spojené s nepřízní počasí, mrazem, vedrem, suchem, nadbytkem nebo nedostatkem vláhy – to vše vytvářelo životní podmínky, ve kterých žili. Jak rozdílily životního prostředí a podnebí ovlivňovaly obyvatelstvo určitých oblastí, tak se také měnil a přizpůsoboval životní styl tam žijících lidí a vznikaly tradice, které jsou pro jednotlivé skupiny lidí (národy) typické a charakteristické. Přes všechny rozdíly však „sounáležitost“ a spolupráce do značné míry každou takovou společnost charakterizují.

Ví a cítí to každý z nás v běžném životě, ale při společném cvičení je to jaksí více viditelné a prokazatelné. To společné upažování a pohyb řízený jediným pánem, totiž hudbou, je něco, co člověka – cvičence bere za srdce a ukazuje mu markantně krásu dobrovolné spolupráce. Ruku v ruce s tímto pocitem pak kráčí radost, která vychází z nejhlubšího povědomí našich duší! Je čistá, nežádá nic, ale dává. Šíří se a cvičenci se na sebe usmívají a jsou takovým zvláštním způsobem šťastni – nezáleží na tom, jestli jim po tvářích stéká pot nebo déšť, jestli jsou promrzlí nebo zpola upečení horkem. Jsou prostě spolu.....nejsou už sami, ví a cítí to! Nelitují námahy ani vynaloženého času a peněz – prostě to „stání“ na značce má svou cenu a všichni to víme!

Jarina Žitná

„Světovosti nedosáhneme cizí pomocí, ale musíme si ji dobýt vlastní prací. Právě ze svých poměrů musíme udělat poměry světové.“

„Světovými nejsme, když běháme po světě, ale když jsme v sobě zpracovali, co nám svět dává!“

„Mravním základem vší politiky je humanita – a humanita je program národní i světový!“

TGM.

Obsah:

Úvodní slovo

Uhádli jste?

Metodika

Zdravý životní styl ve vyšším věku

Pohybová etuda č. 3 – „Cesta mořem“ atd.

Geocaching – dokončení

Cvičení s lavičkami pro rodiče a děti – první část

Krátce z názvosloví

Hry do lesa

Nejenom pohybem živ je sokol

Klady a zápory českého plebejství

Dvakrát 17. listopad

K vzniku republiky

100. výročí župy Vaníčkovy

Z oslav 150. výročí založení Sokola ve Slovinsku

Zapátrejte ve své hlavě!

„...a to je ta krásná země...“

Brdy a Rožmitálsko

Zprávy z jednot a žup

Zdravotní komise ČOS

Pozor! Důležité!

Terezín a Vojenské muzeum v Praze

Sokolky z T. J. Jalůvčí

Sokolské soutěžení

Sletové přátelství

„Dobrá věc se podařila, věrná láska zvítězila“

Ostravští tanečníci dobyli po Taiwanu i Evropu

Závěrečné slovo

„Myšlení je boj o pravdu!“

Metodika

Zdravý životní styl ve vyšším věku

Člověk stárne od ukončení dospělosti, vyšší věk 60-75 let, stárí od 75 let.. Věk kalendářní se nekryje s biologickým, velkou roli hraje způsob života.

Co škodí zdraví: 1) Nejvíce škodí nečinnost- co nepracuje, krní.

2) Negativní psychické naladění - deprese, pesimismus, zlost, závist.

3) Nadměrné a nezdravé jídlo

4) Nikotin - zužuje cévy a prokazatelně je iniciátorem rakoviny

5) Alkohol - působí tvrdnutí jater, zánět nervů a demenci

6) Nadměrný hluk

Co zdraví prospívá :

1) **Pravidelnost a pohyb každý den** – vytvořit si pravidelný rytmus činností od rána do večera zahrnující cviky na posteli po probuzení, vyměšování, očistu těla a jeho částí, přípravu a konzumaci jídla a další činnosti dle vlastních podmínek.

2) **Veselost** - každý den smát nebo si broukat píseň. Platí, že veselá mysl je půl zdraví.

3) **Zdravě jíst a hodně pít** hlavně čistou vodu a bylinné čaje. Dávat přednost potravinám z rostlin. V malém množství prospívá i alkohol (1-2 dl červeného vína) a po tučných jídlech sklenka piva. Jíst několikrát denně v malých porcích. Nepít více jak 2 kávy denně, slazené nápoje, v omezené míře minerální vody a černý čaj jen při průjmu.

4) **Dýchání** - je třeba cvičit! (Má vliv na psychiku).

Funkce dýchání:

a) respirační – výměna plynů prostřednictvím autonomního nervového systému (samovolně)

b) masážní – dýchacími pohyby masírujeme orgány příslušné oblasti

c) vibrační – dechu lze využít jako zdroje vibrací, působících na nejjemnější plicní struktury, orgány a celou kostru (na tom založen systém samouzdravujících cviků).

d) synchronizační – pokud dýcháme nosem, můžeme dechem systematicky stimulovat centrální nervový systém (mozek) a tím udržovat paměť a myšlení . Sem patří i antistresové dýchání

5) **Spánek**- noční spánek regeneruje hormon melatonin, který zvyšuje imunitu. Doporučuje se krátký spánek po obědě.

S přáním zajištění zdraví do nejvyššího věku sestavila z různých zdrojů

Ing Eva Trejbalová, župní náčelnice Podkrkonošské župy.

Pohybové etudy

č. 3) „Cesta mořem“ nebo „Kapitáne, kapitáne“ nebo „Krásná Isabel“

případně jiná hudba s výrazným osmitaktovým frázováním

Hudba – CD – „Námořnické písničky“

Píseň č. 7 – „Cesta mořem“,

č. 2 - „Kapitáne, kapitáne

č.1 - „Krásná Isabel“

ZP - stoj spatný – připažit

- I. 1 – 2 čelnými oblouky dovnitř vzpažit
3 – 4 vlnovkou vzpažit zevnitř (vypíchnout)
- II. 1 - 2 výkrokem pravé vpravo podřep úožný levou, obě na celých chodidlech (výpad) – čelným kruhem a obloukem zevnitř upažit levou, upažit pravou
3 - 4 přenosem podřep úožný pravou, obě na celých chodidlech (výpad) – čelný kruh dolů pravou
- III. 1 - 2 přenosem stoj rozkročný - čelné kruhy dolů a plynule
3 – 4 uvolněný hluboký předklon – předpažit zkřížmo (uvolněně) – předklon hlavy
- IV. 1 - 2 rovný předklon – upažit – vzpřim hlavy
3 – 4 vlnovka v upažení (dopnout)
- V. 1 - 2 otočit trup a hlavu vlevo (prsty pravé se dotýkají podložky)
3 - 4 otočit trup i hlavu zpět
- VI. 1 – 4 = V. 1 – 4 ale opačně
- VII. 1 - 2 uvolněný hluboký předklon a předklon hlavy – předpažit (uvolněně)
3 - 4 dva hmyty předklonmo
- VIII. 1 – 4 přinožením pravé stoj – postupný vzpřim trupu i hlavy – připažit

Obsahem velmi jednoduché etudy jsou především velké pohyby paží a trupu. Cvičíme energicky, v tempu a dbáme na dodržování přesných poloh. Odlište uvolnění v třetím a sedmém taktu od ostatních pohybů, které jsou v napětí.

Uvedené písně jsou řazeny podle tempa od nejpomalejší k nejrychlejší, frázování je stejné.

Kondiční účinky etudy je možno zvýšit – větším počtem opakování

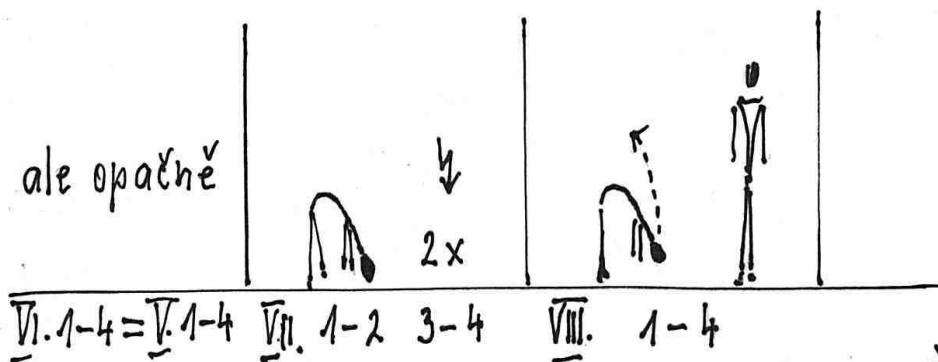
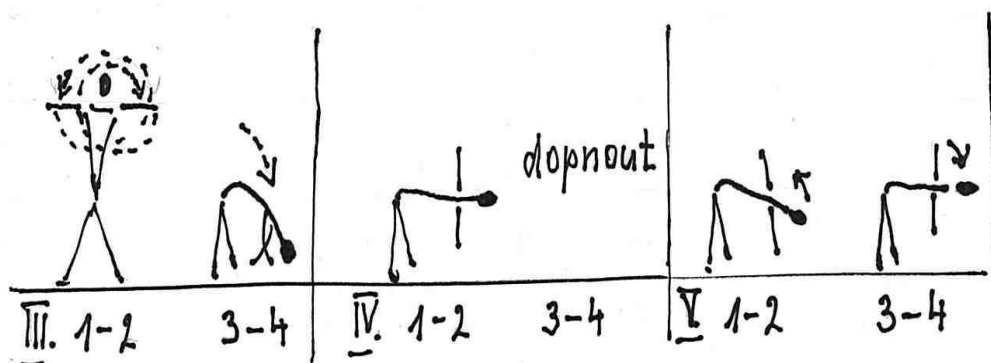
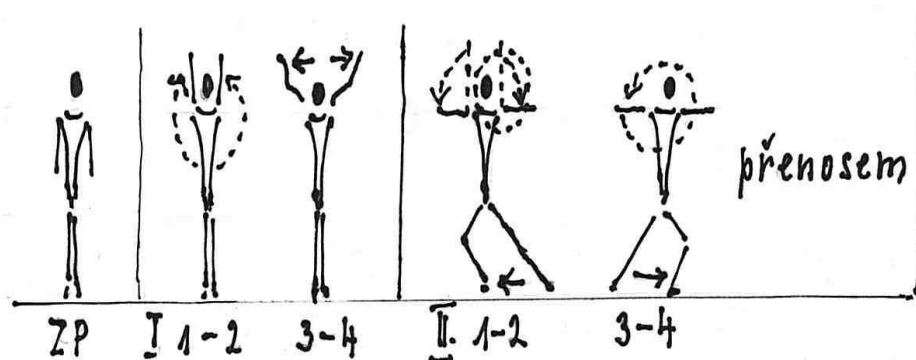
- zvýšením tempa

- využitím zátěže – malých činek

Marie Frantová

Sokol Tišnov

Etuda č.3 CD-Námořnické písničky

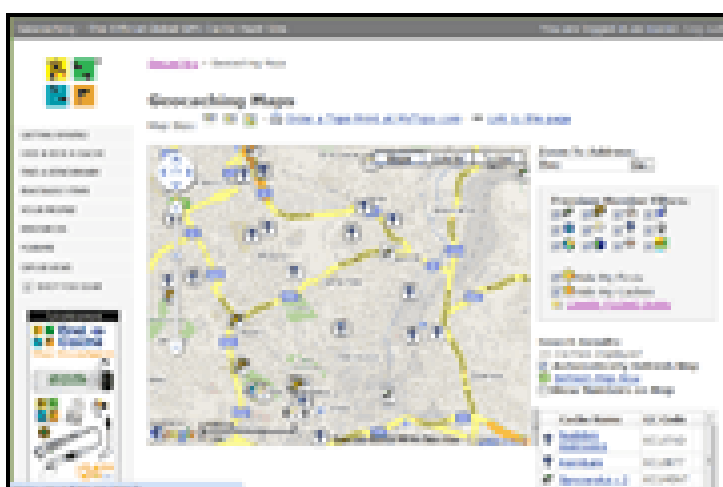
Jarina Žitná

Geocaching

pokračování

Ještě jednodušší je to na [mapách Googlu](#). Do vyhledávacího pole můžete přímo zadat text N49° 13.222 E016° 40.734. Navíc u českých keší přímo na stránce geocaching.com najdete odkaz Czech maps from mapy.cz. Stačí klepnout, a šipka v mapě hned ukáže, kde poklad hledat. Tip: Mapy.cz lze používat [také z mobilu](#).

Odkaz najdete v listingu každé keše, případně na adrese www.geocaching.com/map. Na mapě se přímo zobrazují keše, dají se filtrovat různé typy a kliknutím se dostanete na podrobnosti.

Mapa s kešemi na webu geocaching.com <http://www.geocaching.com/>

Napřed se přihlaste, prosím

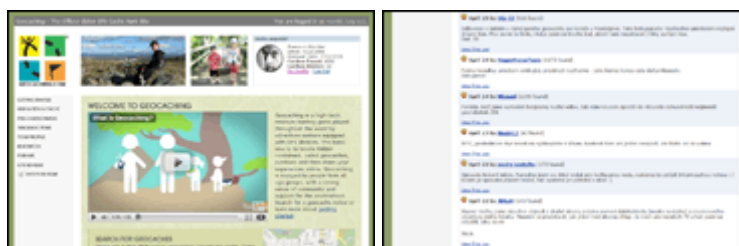
Český geocacher potřebuje ke svému životu hlavně dva weby: www.geocaching.com a www.geocaching.cz. Zaregistrujte se, je to zdarma.

Každý z webů lze používat na něco jiného. Mezinárodní slouží k plánování a k zaznamenávání nálezů, na českém najdete informace, rychlou a přehlednou mapu, diskuze a také encyklopedii geocachingu.

Český web geocaching.cz: hlavní stránka • diskuze • probírané téma

Na mezinárodním webu o keši najdete všechny podrobnosti. Můžete si přečíst logy – tak se označují zápisky o nalezení nebo neúspěchu – a na této stránce také po návratu popíšete své zážitky.

Hlavní stránka webu geocaching.com • logy u keše

Žádná informace se u cache neztratí

Při plánování výprav lze použít [program GSAK](#). Ten ale není příliš vhodný pro začátečníky, hlavně kvůli tomu, že se dá plně využít až při placeném členství. Ke stejnému účelu ale poslouží i [aplikace Skrýšotlač](#) nebo [Geoget](#), případně další nástroje. Hledat nenalezené keše lze i přímo na oficiálních stránkách. Po přihlášení klepněte na své jméno v pravém horním rohu a poté na stránce najdete odkaz „filter out finds“. Systém vypíše nejbližší nenalezené keše v blízkosti zadaných domácích souřadnic.

U vybraných keší si pozorně pročtěte pokyny (tzv. listing). Dívejme se spolu na keš [Snakesss](#), o které už byla řeč. Co na stránce vidíte? O souřadnicích jsem už psal, je zde také vzdálenost od vašeho domova, možnost stáhnout soubor LOC a když si připlatíte, tak i GPX. Soubory se dají nahrát přímo do GPS přijímače, nemusíte souřadnice opisovat.

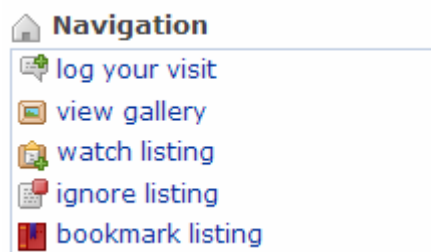
Vedle dalších informací nepřehlédněte blok s ikonkami, které v pravém pruhu popisují podmínky u keše. Zjistíte, jestli se ke skrýši dá přijet na kole, jestli je u ní parkoviště, hromadná doprava, jestli můžete počítat s vyhlídkou, anebo si naopak máte dát na něco pozor, například na trny, klíš'ata. Podržte nad ikonou kurzor myši a uvidíte popisek. Ten je v angličtině, stejně jako další informace na stránce. Symboly jsou ale poměrně jednoznačné.

Podmínky u keše

Internetové logování

Výlet ke keším končí znovu u internetu; ať už jste byli úspěšní nebo ne. Na webu Geocaching.com znovu otevřete stránku s danou keší, třeba opět přes mapu na českém webu. Klepněte na odkaz Log your visit vpravo nahoře.

Prvním odkazem zaznamenáte svůj nález, nebo neúspěch

Z roletky vyberte jednu z možností, nejdůležitější jsou tři:

Found it: vyberte v případě, kdy jste keš našli a zapsali jste se do logbooku.

Didn't find it: je určena pro situace, kdy jste velmi pečlivě hledali a keš jste přesto neobjevili.

Write note: poznámka je určena pro ostatní typy komentářů. Například pro ty, kdy jste keš nenašli třeba proto, že jste měli málo času, začalo pršet, že bylo kolem mnoho mudlů apod. V těchto situacích raději nevolte Didn't find it, protože by si autor keše mohl myslet, že jeho skryš objevil někdo nepovolaný a poklad zcizil.

Zkontrolujte, jestli datum odpovídá dnu nalezení keše, a doplňte text poznámky. Inspirujte se texty ostatních. Znovu se svěřte se svými zážitky a dojmy z hledání a přípravy, zmiňte, co jste z keše vzali a co vložili. Nepište ale přesné rady, kde mají ostatní hledat, k tomu nejsou logy určeny. Pokud z nějakého důvodu musíte napsat citlivější informaci, můžete svůj text nechat zašifrovat. Na závěr se opět sluší autorovi poděkovat za keš. Váš text se po odeslání hned objeví na stránce mezi ostatními logy. Je zvykem, že v zahraničí se logy píšou místní řečí, nebo mezinárodní angličtinou.

Ke svému příspěvku můžete případně ještě vložit obrázky. I zde ale pozor, aby neukazovaly přímo místo keše, anebo aby z nich nebylo hned jasné, kde je schránka uložena. Pokud se v textu nebo obrázcích zmýlíte, vše se dá dodatečně editovat nebo mazat.

Druhy schránek

Keše se podle velikosti dělí do čtyř skupin. Při plánování se vždy podívejte, jak je schránka velká, pomůže vám to potom při hledání. Je vždy lepší, když víte, jak rozměrný předmět hledáte.

Micro: typicky se jedná o krabičku od filmu, o tubu od rozpustných tablet apod. V takových keších bývá pouze smotaný logbook a tužka. Nic se do nich obvykle nekládá, nic se neodnáší. V poslední době se naštěstí už vytrácejí schránky neoficiálně označované jako „nano“. Vypadají jako miniaturní knoflíková baterie, geocaching.com je ale už názvem neodliší, a když nevíte, že hledáte takového mrňouse, je to často velký problém.

Dvě mikrokeše • typický obsah

Takhle vypadá keš typu nano: je dobré vědět, že hledáte takový malý špendlík

Small: malá schránka, například na svačinu, objem půl až jeden litr. Schránka Small se od typu Micro liší třeba tím, že se do ní už vejde mince geocoin (viz dále) běžné velikosti.

Malá keš

Regular: do této schránky by se už vešlo velké jídlo, objem více než litr.

Schránka standardní velikosti

Large: opravdu velká schránka, například kbelík.

Microkeše jsou obvyklé ve městech, kde fyzicky často není možné skrýt větší nádobu. Dodržuje se ale pravidlo, že vždy je lepší použít větší keš než micro, pokud to jde. Zejména ve městech, kde se schránky často ztrácejí, se toto pravidlo nedodržuje. Obnovit velkou keš je totiž mnohem náročnější, než na místo přinést druhou, pátou, dvacátou... krabičku od filmu.

Mystery keš: u tohoto typu skrýše dokonce souřadnice vůbec neznáte, musíte na ně přijít vyluštěním hádanky, rébusu, matematické nebo jiné hříčky. Jak zjistíte, jestli je váš výsledek správný? Často až na místě, kam se vypravíte a třeba po dlouhém hledání zjistíte, že keš bude asi někde jinde.

Úvodní text převzat a upraven ze zdrojů:

<http://www.geocaching.com/>

<http://www.geocaching.cz/news.php>

2.Geochashing v náplni PP

Jak je již z výše uvedeného zřejmé, je základní myšlenkou geochachingu spojit hned několik činností provozovaných v rámci pobytu v přírodě do jedné.

Zábavnou formou se zde mohou všechny věkové kategorie dostat do kontaktu s orientací v terénu, mapováním a poznáváním.

Pavel Kroupa, Sokol Pražský

„Disciplina a první povely našich dobrovolnických sborů byly vzaty z discipliny a názvosloví sokolského. Sokolství se pak stalo podkladem našeho organizačního úspěchu armády vůbec. Po této stránce vykonala idea sokolská za války a v naší revoluci své velké poslání nejen z hlediska propagandy mravní, národní a vlastenecké, ale i z hlediska tělesného výcviku.“

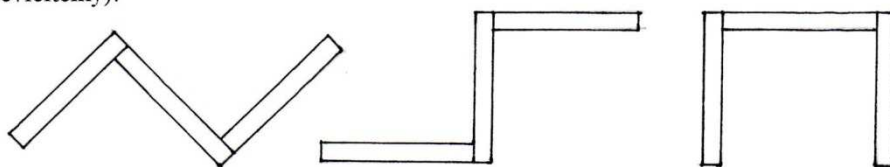
(Ed. Beneš – „Světová válka a naše revoluce“)

CVIČENÍ S LAVIČKAMI PRO RODIČE A DĚTI

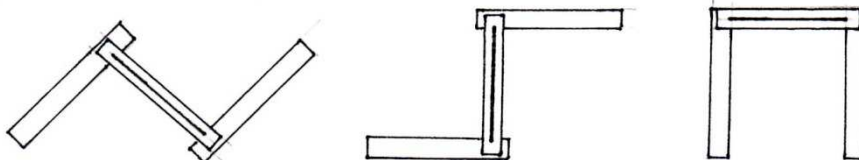
Lavičky - nářadí, které je k dispozici v každé tělocvičně - můžeme v hodinách cvičení "Rodičů s dětmi" využít opravdu maximálně. Zapojíme maminky a tatínky nejen jako dopomoc a záchranu, ale také při zvedání, obrácení a přestavování laviček. Obrácená lavička slouží jako kladinka. Ze šikmé lavičky je skluzavka, opačně poslouží pro různé druhy výstupů, zakončené seskokem s nadlehčením a dopomocí. Na vodorovně zvednuté lavičce procvičujeme přechody (opět různé druhy) nebo můžeme děti pohoupat (v sedu rozkročném, v lehu na břišku nebo na zádičkách). Zde se jedná o strachové situace. Takto připravenou lavičku mohou děti podlézat jednotlivě nebo ve družstvu (po bobečku jako kačenky, po čtyřech jako pejskové nebo se mohou plížit jako vojáci). K podlézání poslouží i šikmá lavička, která se dá na opačném, opřeném konci také přelézat. Tatínkové mohou posilovat zvednutím lavičky do výše ramenou a máme bránu na podbíhání. Lavičky mohou být dvě i více za sebou, nebo rozmístěné po tělocvičně. Družstvo u jedné lavičky tvoří minimálně pět dvojic. Dva až čtyři dospělí zvedají lavičku (tatínkové obvykle stačí dva), zbývající maminky dávají záchranu a "pořádají" družstvo.

Začínáme jednoduchými přechody, přeběhy, chůzí pozpátku i stranou. Hrajeme si na žabičky, čápy, kačenky, pejsky a pod. Můžeme přidávat drobné náčiní: na př. krabička od sýra jako korunka princezny nám pomůže držet vzpříma hlavičku; pentličku, krabičku nebo gumový kroužek, položený na lavičce, děti překračují a pod. Při cvičení je nutná dopomoc dospělých! Spoléhat na šikovnost dětí by se nemuselo vyplatit!

Pokud máme k dispozici více laviček, stavíme je do různých obrazců (záleží na fantazii cvičitelky):

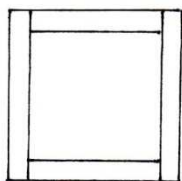
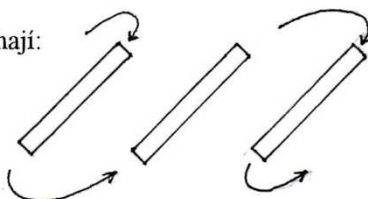
prostřední lavička obrácená jako kladinka:

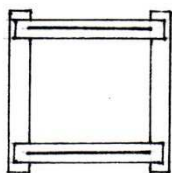
lavičky můžeme stavět i s mezerami, které děti překračují (strachová situace):

nebo od lavičky k lavičce přebíhají:

"rybníček" skýtá mnoho možností ke hře na žabky, čápy, rybičky, kačenky, ptáčky - ledňáčky a pod.

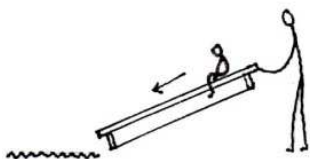

"domeček" - dvě kladinky umožní snadné podlézání, - hrajeme si na pejsky a kočičky

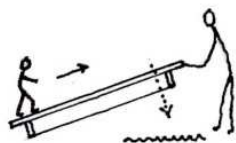

skluzavka:

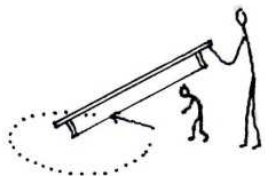
dítě posadíme roznožmo na lavičku, kterou dva dospělí na jednom konci zvednou a děti sjíždějí jako po skluzavce

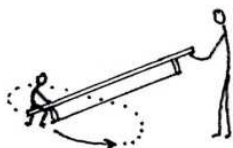
opačný postup: výstup po šikmé lavičce - seskok s dopomocí a nadlehčením

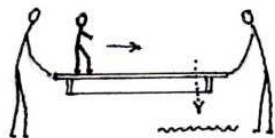
šikmou lavičku podbíháme

a současně na opačném konci přelézáme

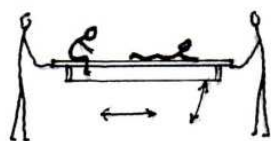

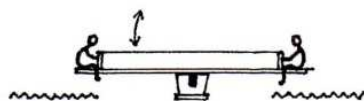
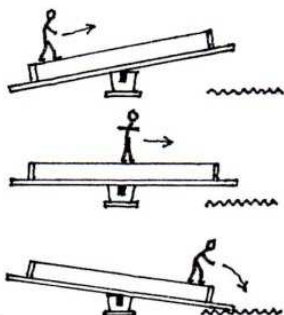
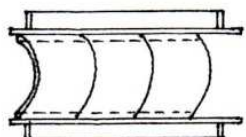
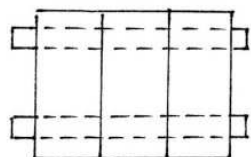
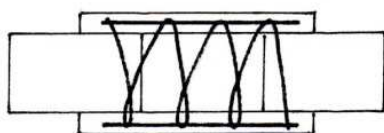
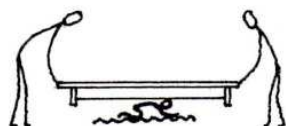
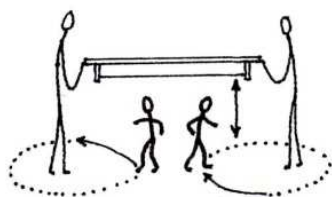
přechod lavičky jako po lávce (strachová situace - lavička má mírný výkyv), seskoky stranou na žíněnku s dopomocí a nadlehčením

houpání dětí (v sedu roznožmo, lehu na bříšku, na zádičkách)

houpeme dopředu - dozadu, se strany na stranu

brána - podbíhání

spouštěním nebo zvedáním lavičky bránu otvíráme
nebo zavíráme

další možnosti: tunel - hra na mašinky

závory - hra na autíčka

vojáci nebo indiáni - plížení (pod lavičkou měkká
podložka)

děti se mohou také plížit pod gumou, která je
napnutá mezi dvěma obrácenými lavičkami
tato sestava se dá využít také k překračování
gumy (čápkové)

šikvnější děti dokážou gumu snožmo přesko-
čit - pozor na dopomoc, zpevňujeme předloktí

další alternativa: tunel

přes lavičky položíme žíněnky

anebo mezi lavičky, které obrátíme na bok,
umístíme žíněnky nebo koberec tak, aby tvoři-
ly „opravdový“ tunel - rodiče lavičky přidržují,
aby se nerozjely

přechod lavičky se zhoupnutím:

(cvičení rovnováhy, strachová situace)

dvě lavičky jako kladinky, položené křížem přes
sebe

dítě začíná přecházet vrchní kladinku šikmo
vzhůru, v polovině se kladinka zhoupne a dítě
pokračuje v chůzi šikmo dolů (nutná dopomoc a
také upozornění na moment zhoupnutí)

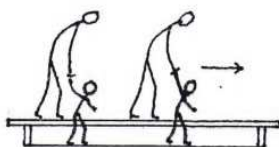
POZOR! Další cvičenec může vyskočit na kladin-
ku až po sestoupení předchozího.

houpačka:

takto postavené lavičky můžeme využít také k po-
houpání dětí - pod oba konce „houpací“ lavičky je
vhodné umístit žíněnky

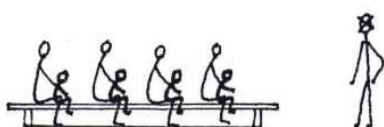
děti mohou přecházet lavičky také s drobným náčiním v rukou - obvykle volíme měkký míček nebo gumový kroužek a pod.

přechody volíme postupně náročnější, záleží na věku a šikovnosti dětí

zpestření cvičení:

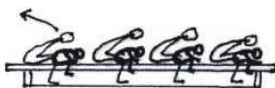
děti rády dávají „záchranu“ maminkám - maminky přecházejí po lavičce, děti jdou vedle lavičky a drží maminky za ruku

hra na námořníky:

Všichni se posadí na lavičku (lod') rozkročmo za sebou, střídavě dítě - maminka, čelem ke cvičitelce. Ta je kapitán, stojí před lodí, čelem k námořníkům a udává rytmus. Lod' se houpe se strany na stranu, dopředu - dozadu, pomalu - rychleji

podle toho, jaké je moře: klidné nebo rozbouřené

Všichni se houpou s lodí, ale nikdo nesmí spadnout do vody! Rozvíjíme představivost dětí.

Relaxační cvičení:

Relaxovat můžeme při písničce nebo říkance. Všichni cvičenci sedí na lavičkách (rodiče mohou mít děti na klíně) a vytleskávají rytmus. Nejvhodnější jsou jednoduché dětské písničky a říkadla, které všichni znají. Nic však nebrání cvičitelce, aby cvičence naučila písničku či říkanku novou.

mp Věra Pázlerová
cvičitelka RD Sokola Č. Budějovice
kresby: ing Milan Pázler

Pokračování příště.

Krátce z názvosloví

Chůze – jejím základním pohybovým prvkem je krok. Vzniká střídavým pohybem nohou s přenášením váhy jedné nohy na druhou.

Rozlišujeme:

- chůze normální – střídání kroků pravou a levou, jedno chodidlo je vždy v dotyku se základnou
- chůze přísunná – výkrok jednou nohou a přísun druhou – opakovaně!
- chůze přeměnná – „krok – sun - krok“ (L-přísun P. krok levou a totéž opačně)
- chůze poskočná - výkrok a poskok na jedné noze, pak na druhé s určeným pohybem druhé nohy
- chůze sunem – pravidelní střídání sunů bez oddalování chodidel od země

Podle směru – chůze na místě, vpřed, vzad, vpravo, vlevo, vpřed nebo vzad vlevo, vpravo (po diagonále!)

Hry do lesa – podzimní výprava

Jako kluci jsme chodili s oddílem na různé výpravy a na každé z nich jsme hráli alespoň jednu hru. Byly také výpravy, kde se hrály samé hry a na ty jsme se těšili obzvlášť.

1, Na schovávanou

Pro hru je vhodnější větší počet hráčů a méně členitý terén. Zvolte si místo z kterého se bude pikat. Hráč, který piká, počítá do deseti. Má při tom zavřené oči. Ostatní se snaží ukrýt. Po odpočítání hráč otevře oči a snaží se někoho spatřit. Nesmí však opustit svoje místo. Jsou povoleny nanejvýš tři kroky od stanoviště. Pokud se mu podaří někoho určit jménem nebo místem úkrytu, hra končí. Kdo byl objeven, jde pikat. Všichni se vrátí ke stanovišti a začíná nové kolo.

2, Průstup lesem

Pro hru je potřeba vysoký, lehce prostupný les. Vymezte si hrací prostor - obdélník o velikosti cca 50 x 100 metrů. Velikost volte podle počtu hráčů. Pro vytyčení se hodí fáborky z krepového papíru. Rozdělte se na obránce a útočníky. Družstva obsadí kratší strany obdélníku. Na povel vyběhnou proti sobě. Útočníci mají za úkol proběhnout celým územím a překonat protější stranu. Pokud se dotýkají některého z kmene rostlých stromů jakoukoliv částí těla, jsou nezranitelní. Kořeny stromů, pařezy, větve, padlé a vyvrácené kmeny se nepočítají. Obránce se snaží vyřadit co nejvíc útočníků. Vyřazují se dotykem ruky, plácnutím. Dotyk musí být zřejmý, nestačí například zavazit konečky prstů o plápolající mikinu. Hru časově omezte zhruba na 10 minut. Jak ubývají útočníci, je stále těžší územím proniknout. Následně se role vymění. Rozhoduje počet úspěšných průstupů. Pokud budete hrát hru pouze pro pobavení, je dobré, když mají útočníci mírnou početní převahu.

3, Pašeráci

Pro hru si najděte území, u kterého se dají snadno vymezit jeho hranice. Velikost volte podle počtu hráčů a jejich vyspělosti. Rozdělte se na dvě družstva. První představuje pašeráky, druhé četníky. Pašeráci mají časový limit na to, aby se rozptýlili a ukryli v daném území. Po celou hru pak nesmějí svůj úkryt opustit. Po uplynutí časového limitu, nejlépe na hlasitý signál, vyrazí do území četníci. Mají za úkol pašeráky objevit a odvést na stanici. Pašerák, který byl vypátrán, se nesmí vzpouzet a cestu na stanici záměrně zdržovat. Četník smí vést na stanici vždy pouze jednoho pašeráka a nesmí jeho eskortou například pověřit spoluhráče. Po příchodu na stanici se četník vrací znovu do hry. Hra je časově omezena. Po skončení hry se spočítají pašeráci, kteří nebyli vypátráni a role se vymění. Vyhrává družstvo, které pochytilo více pašeráků. Pokud byli pochyťáni všichni, pak rozhoduje kratší čas.

Vhodné pro zařazení do fondu táborových her.

Nejenom pohybem živ je sokol

Klady a záporny českého plebejství

Úvahy spisovatele, publicisty a scenáristy Zdeňka Mahlera o plebejství české společnosti nás vedou k zamyšlení. Autor připomíná historické okolnosti táhnoucí se od Bílé hory, kdy ve velkém počtu opustili zemi čeští šlechtici a měšťanský výkvět. Zdůrazňuje, že tento exodus nebyl ani v minulém století ukončen a došlo k opakovaným vlnám emigrace společenských elit. Zastánce těchto myšlenek vidí v pohledu plebejců zdola velkou výhodu, geneticky vrozený demokratismus. Útlak českého obyvatelstva byl překonáván humorem, v němž Zdeněk Mahler spatřuje velkou přednost a nazývá ji noblesou plebejců. Schopnost přizpůsobit se ve jménu přežití je podle některých názorů velké plus.

Podívejme se nyní, jaké jsou dnes stinné stránky zakořeněného plebejství. Jde především o rovnostářství, které vyvolává závist a nepřejcnost i vůči těm, kteří úspěšně využili nabízené možnosti. Mimo to lze pozorovat příkrčenost ve vztahu k národům na vyšší hospodářské a kulturní úrovni vedoucí v minulosti, ale bohužel někdy i dnes k určitým projevům servility. Na druhé straně dochází k přehlížení etnik, která mají nižší úroveň. Nežádoucími vlastnostmi v postojích je netečnost, nedůvěra, lhostejnost, smířlivost se stavem, malá průbojnost, seabmrškačství, nedostatek hrdosti nejen na sebe, ale i na svůj národ, neúcta k autoritám, ke státu. Neustále je slyšet „ti nahoře“. Je tedy nakonec problematické, zda pohled zdola je tak velkým přínosem. Postrádá velkorysost, může být i malicherný, nevidí věci v souvislostech, ale jen očima úzkého zájmu. Otázkou je, zda ti, kteří by do české společnosti měli vnášet podněty, vytyčovat perspektivu, posilovat národní hrdost a dávat naději, tak činí. V prezidentské kampani na začátku letošního roku nezaznívaly myšlenky o povznesení duchovní úrovně české společnosti, nikdo nenastínil vizi budoucnosti národa. Masaryk zastával názor, že jestliže jsme malí, musíme být třikrát výkonnější. Takové úkoly vyžadují samozřejmě lidskou nezištnost v zájmu celku a vyšší kulturnost. V současné době jsou pro překonání škodlivých rysů společnosti důležité dobré vzory a kultivace. Obou je bohužel nedostatek. Média a kulturní stánky tento prvořadý úkol přehlíží. Zábavné televizní pořady sestupují často do nízkých pater. České filmy postrádají kladného hrdinu a libují si v jednostranném, navíc ještě zvýrazněném, vyličení nedostatků jedinců i celé české společnosti. Troškovy veselohry pak s oblibou zapojují diváky do přízemního lidského uvažování a jednání. Nejčtenější tisk jsou bulvární noviny, které senzačními historkami ze života známých lidí pěstují u čtenářů záporné vlastnosti, o nichž byla řeč. To vše pochopitelně nemůže vést k potírání znaků plebejské mentality. Je pravdou, že některé její rysy v nás žijí stále, ale na druhé straně nepodceňujeme proměňující se životní podmínky, které se mohou uplatňovat jako výrazné faktory změn. Také mladí lidé, kteří se rozjíždějí po světě, přinášejí nové impulsy, nové pohledy a stanoviska. Budme tedy optimisty, budme náročnými na práci médií, politiků a představitelů kultury. Nemlčme a jednejme!

Marcela Hutarová

*„Když se člověku víry nedostává, pak si rovnou může podepsat ortel smrti!“
(neznámý autor)*

Dvakrát sedmnáctý listopad

Jistě už všechny napadlo, který – 17. listopad 1939 a 17. listopad a rozhraní listopadu a prosince v roce 1989. Srovnání? Rozdíly? V každém případě historický okamžik, který ovlivnil příští dění v našem státě.

Začátkem celé *akce v roce 1939* bylo potlačení celkem tiché demonstrace pořádané k 21. výročí vzniku republiky. Byly položeny květiny k pomníkům a pomníčkům uctívajících památku těch, kteří se zasloužili o její vznik. Průvodu směřujícímu na Václavské náměstí se postavila do cesty policie a jednotky SS za podpory německého obyvatelstva Prahy a německého studentstva.

V Mezibranské ulici byl na místě zastřelen mladý pekařský dělník Václav Sedláček a těžce zraněn student medicíny Jan Opletal. Ten 11. listopadu na svoje zranění zemřel.

Václav Sedláček byl pohřben na bránickém hřbitově. Nikdo z jeho příbuzenstva válku nepřežil - a tak byl jeho hrob r. 1965 zrušen!

Pohřeb Jana Opletala se však stal národní manifestací. Konal se pod vedením děkana lékařské fakulty prof. Hájka 15. listopadu 1939. Policie při něm asistovala, vše však proběhlo v hrobovém tichu, pouze před převozem na nádraží, odkud měl být Opletal odvezen na rodnou Moravu, se zpívaly národní hymny.

16. listopadu proběhla v Berlíně porada „Sonderaktion Prag“. Poslyšte slova Adolfa Hitlera z této porady: *15. března byl můj velký omyl. Lituji, že jsem s Čechy nenaložil jako s Poláky. Události 28. října a 17. listopadu ukazují, že Češi nezaslouží jiný osud Z toho důvodu nařizuji zastavení československých vysokých škol na tři roky. Jakékoliv demonstrace dát hned potlačit. Nebudu se ostýchat do ulic postavit třeba i děla. Do každého hloučku se bude střílet kulomety. Bude-li ještě nějaká demonstrace, srovnám Prahu se zemí!“*

Důsledkem bylo skutečně zavření vysokých škol, zatčení a poprava vedoucích studentstva a masové internace studentů do koncentračních táborů. Studenti zatčení v noci ze 17. na 18. listopad byli internováni v bývalých dělostřeleckých kasárnách a devět z nich bylo okamžitě popraveno! Ostatní byli převezeni do koncentračního tábora Sachsenhausen – Oranienburg.

Tato událost vzbudila „poprask“ ve světě. Ve Velké Británii se sešli zástupci studentských organizací 26 národů. Přijali „Prohlášení spojeneckých studentských organizací k 17. listopadu“ a vyhlásili tento den Mezinárodním dnem studentstva.

V závěru „Prohlášení“ stálo: *„17. listopad bude pro nás vždy dnem, kdy studentstvo celého světa uctí na svých školách nejen památku popravených českých kolegů, ale i dnem, kdy si znovu a znovu připomeneme ideály, za které tyto hrdinové padli!“*

Připomněli si to jistě i o generace mladší studenti, kteří v listopadu 1989 vyšli do *pražských ulic* a byli tam bití – tentokrát ne cizími uchvatiteli moci, ale našimi vlastními lidmi.

Došlo k tomu na rozhraní listopadu a prosince (17. XI. – 29. XII) 1989. Jako domeček z karet se v tu dobu zhroutil komunistický režim vládnuvící v zemi od r. 1948.

Zajímavé je, že s výjimkou studentské demonstrace 17. listopadu 1989, kdy studenti opět vyšli do ulic, proběhla změna systému nenásilnou formou -ve světě se pak ujmul nápad jednoho novinářů – „sametová revoluce“, což znamená revoluci, ve které je moc získána nenásilnou formou. Faktem ovšem zůstává, že to bylo umožněno současnou mezinárodní politickou a ekonomickou situací a postupným rozpadem Východního

bloku. Událostem u nás předcházely události v jiných státech Východního bloku – byl to vznik nezávislých odborů v Polsku – „Solidarita“, následovaly události v Maďarsku, Rumunsku a NDR.

Dříve nemyslitelné akce se u nás konaly už od března 1988 – demonstrace proběhly v Bratislavě, demonstrovalo se v Praze při výročí okupace sovětskou armádou v srpnu 68 i při výročí vzniku samostatného státu 28. října. V lednu 89 proběhla řada demonstrací při výročí úmrtí Jana Palacha. Otevřená vzpoura proti režimu vypukla 17. listopadu, na který studenti připravovali pietní akci k 50. výročí uzavření vysokých škol nacisty. Ke studentům se připojila i pražská organizace Svazu mládeže, ale na žádost studentů se na ní nepodílely žádné disidentské organizace – to proto, aby nebylo možno akci zakázat. Přesto byla tento den vyhlášena mimořádná bezpečnostní akce k udržení pořádku.

Další události jsou už obecně známé. Na Albertově se sešlo asi 15 tisíc lidí, další zdroje hovoří až o padesáti tisících. V 16,00 se rozezněla studentská hymna „Gaudeamus igitur“. Po oficiální části se měl průvod odebrat na Vyšehrad k hrobu Karla Hynka Máchy. Skutečně tam dav asi 10. tisíc klidí dorazil. Radikálnější účastníci však chtěli pochodovat do centra města na Václavské náměstí. Na Národní třídě však byl studentský průvod uzavřen přibližně mezi Národním divadlem a Perštýnem. I když se studenti chovali klidně, kordon policie se zhušťoval, až vypuklo násilí. Dav se nemohl rozejít, neměl kam. Policie vytvořila odchodové koridory, kde byli účastníci surově bití, asi 568 lidí bylo zraněno. To vše vedlo k aktivizaci veřejného mínění a hlasitě a otevřeně projevovaná nespokojenost a touha po svobodě se už nedaly udržet.

V Praze vzniklo „Občanské fórum“, na Slovensku „Veřejnost proti násilí“. V pondělí 20. listopadu vyhlásily vysoké školy stávkou, která se rozšířila na celé naše území. Obě vlády o vláda federální však zásah na Národní třídě schválily. Do Prahy byly povolány Lidové milice.

Vláda definitivně pochopila, že konečně „spadla klec“ teprve když tisíce dělníků z ČKD se přidalo k demonstrantům. Od tohoto okamžiku začal skutečný ústup komunistů a „blýskání na lepší časy“ se přiblížilo.

V pátek 24. XI. odstoupil Miloš Jakeš, v sobotu 25. demonstrovalo na Letné asi 750 – 800 tisíc lidí. Vše přenášel rozhlas i televize. Přes 500 tisíc lidí se sešlo na Letné ještě v neděli, 26. listopadu. Následující den proběhla na celém území generální stávka – proběhla pod heslem „Konec jedné strany“. Ta se ocitla pod těžkým nátlakem. Následovaly další akce a protesty, kdy vládnoucí strana byla nucena postupně ustupovat, až 10. prosince prezident Husák jmenoval ne zcela komunistickou vládu a sám konečně odstoupil. Lidové milice byly rozpuštěny, byla zrušena pohotovost armády.

28. listopadu se stal Alexandr Dubček předsedou Federálního shromáždění a 29. byl ve Vladislavském sále Pražského hradu zvolen Václav Havel prezidentem. Konečně jsme se stali svobodným státem a mohli uplatňovat svůj nárok na místo mezi demokratickými státy Evropy.

Na papíře to vypadá jednoduše, ale jednoduché to rozhodně nebylo. Ve skutečnosti jsou za suchými fakty pot a slzy a krev – smutné ovšem je, že od těch krásných vzrušených listopadových dní uplynulo 25 let (doba delší než trvání první republiky!!) a dnes – stejně jako tehdy – nejsme a nemůžeme být spokojeni. V opojení za svobody jsme od západu převzali to nejhorší, co kapitalistický systém přináší, mnohým z nás bylo všechno dovoleno, převzali jsme práva, ale ne povinnosti, dopustili jsme, aby se do popředí dostali.....no, prostě ne ti nejlepší! Spíš naopak, bohužel! Ve spojitosti se světovou hospodářskou krizí je to zničující kombinace.

Oba 17. listopady jsou mementem – a co my dnes na to?

Jarina Žitná. Sokol Liberec I.

K vzniku republiky

Den státnosti – 28. září nebo 28. říjen?

Zajímavá otázka. Připomínám, že den sv. Václava, tedy výročí jeho zavraždění dne 28. září 935 se nikdy v minulosti jako státní svátek neslavil a je skutečně podivné, že tento den se dnes uvádí jako den státnosti – když skutečný novodobý stát vznikl po 300leté nesvobodě teprve na konci první světové války. Svatováclavská tradice, stále živá, má jistě své opodstatnění a to i přesto, že v době druhé světové války byla účelově zneužívána – byla totiž vykládána jako uznání hegemonie a nadvlády Německa už v historii našeho národa, svatý Václav se v tehdejší terminologii uváděl jako osvícený vládce, který měl pomáhat národu být dobrým příslušníkem Říše a svatováclavská orlice se dokonce stala nejvyšším vyznamenáním kolaborantům v Protektorátu.

Pro osvětlení tohoto problému uvádíme závěr dlouhého článku PhDr. St. Kučerové v časopise Národní osvobození ze dne 25. září 2013.! (Upraveno a zkráceno)

„Odmítáme hrubé, urážlivé a zcela účelové dezinterpretace svatováclavských tradic a ztotožňování mírumilovného postoje českého knížete s horlivostí podrobit se cizím uchvatitelům. Sv. Václav je představitelem středověkého vládce z boží milosti – a tato vláda byla posvátná a nedotknutelná. Podtrhovat však dnes účelově svatováclavskou tradici znamená vytvářet zcela falešnou představu o základu novodobé české státnosti.

Hlavním základem našeho současného státu je 28. říjen 1918. Tento den symbolizuje vznik Československa jako vítězné dovršení předchozích procesů národního obrození. Svou novodobou státnost datujeme od zápasů a vůle lidu, který bojoval nejen perem, ale i se zbraní v ruce. Několik generací tvořivých osobností u nás i na Slovensku položilo postupně svým dílem základy naší novodobé kultury i politiky. Podařilo se vrátit obě etnika, odsouzená k zániku, mezi evropské národy. Podařilo se to díky obětavosti, vzájemnosti a hrdinství Čechů a Slováků, kteří se na vzniku novodobého státu podíleli. A vznikl tak stát republikánský a demokratický, zrušil monarchii, dynastické nároky a šlechtická privilegia. Zavedl principy demokratické rovnosti, svobodomyslnosti a sebevědomé hrdosti, podložené poctivou prací, samozřejmou komunikací se světem a oprávněnými kulturními a hospodářskými ambicemi. Tato státnost byla po 2. svět. válce a okupaci obnovena a nic jiného nemůže být základem jakékoli myslitelné státnosti novodobých Čechů a Slováků, o když se dnes ocitají v různých státních útvech !“

100. výročí župy Dr. Jindry Vaníčka

Dne 2. prosince 1862 byl založen v Brně Moravský tělocvičný spolek, který však již po pěti letech zanikl. Brněnská jednota byla obnovena v roce 1868, v březnu 1872 byly schváleny stanovy Sokolské župní jednoty moravské. V roce 1892 se ustavily župy Komenského, Palackého, Středomoravská a také Rostislavova. Župa se během let rozrůstala, v roce 1913 vzrostl počet členů na 7615. Dne 14. prosince 1913 se na mimořádné valné hromadě župa Rostislavova rozdělila na dvě části. Severovýchodní připadla k nové župě, nazvané Brněnská (později Vaníčková), jihozápadní části zůstal původní název Rostislavova (později Máchalova). Od r. 1934, po smrti JUDr. Jindřicha Vaníčka (v letech 1892 – 1930 byl náčelníkem ČOS), nese župa jeho jméno.

Sokolská župa Jindry Vaníčka sdružuje ve 20 tělocvičných jednotách 7030 členů, z toho 2355 mužů, 2595 žen, 208 dorostenců, 161 dorostenek, 890 žáků a 821 žákyň.

Z internetového propagačního materiálu Vaníčkovy župy ze dne 14. 8. 2013.

Z oslav 150. výročí založení Sokola ve Slovinsku

Příliš mnoho informací o dění v sokolském hnutí v zahraničí Sokolské souzručky pravidelně nepřináší (koho jiného chyba především, než moje?!), a tak aspoň částečně to zkusím napravit „vyprávěním z výletu“ do Slovinska, kde tamní Sokol slavil 150. výročí od svého založení a při té příležitosti pozval také zástupce ostatních sokolských organizací sdružených ve Světovém svazu sokolstva (SSS), aby s nimi tohle významné výročí oslavili a aby se také sešli ke své pravidelné schůzi Rady Světového svazu.

Sokolské hnutí se po svém založení v Praze v roce 1862 šířilo nejen po zemích Koruny české, ale v rámci tehdejšího Rakouska i do dalších krajů této monarchie a dále do světa. První mimočeská organizace vznikla již v roce 1863 v Lublani jako Južni Sokol - Narodni dom.

Oslavy slovinských sokolů byly výborně organizačně připravené, důstojné, co mé dojmy ale znásobilo – byla v nich zřejmá hrdost sokolů na svoji organizaci a z druhé strany respekt a úcta státních i místních činitelů k Sokolu.

Oficiální část oslav začala 14. června slavnostním večerem v Národní knihovně, kde řada významných hostů pronesla své zdravice a kde byli také oceněni vynikající a zasloužilí slovínští sokolové. V přilehlých prostorách pak následovala vernisáž výstavy z historie i současnosti Sokola ve Slovinsku a tady jsem měl možnost si s některými sokoly příjemně popovídat. – měl jsem tu čest si takhle zavzpomínat s Miro Cerarem, pro moji gymnastickou generaci velkým vzorem a dnes již opravdovou legendou.

Nazítří, v sobotu 15. června jsme byli společně s dalšími zahraničními sokoly oficiálně přijati na lublaňské radnici primátorem města ke krátkému setkání a diskusi o Sokole – a znovu bylo ze slov pana primátora zřejmé, jaké postavení v očích nejvyššího lublaňského představitele Sokol v Lublani má. Krátce nato již centrem města kolem radnice procházel sletový průvod – pro nás příjemná a optimistická podívaná: žactvo a dorost – zkrátka mladí sokolici a sokolky výrazně převládali.

V šest hodin začínalo vyvrcholení oslav - samozřejmě – Slet. Tedy slet podle našeho vzoru to přesně nebyl. Pochopitelně, především početní možnosti slovinského sokola jsou jiné než naše. Šlo vlastně o velmi pestrý směsici různých individuálních, skupinových i hromadných vystoupení, ovšem s výbornou dramaturgií, takže sled gymnastických, bojových i uměleckých vystoupení měl přirozený a svižný spád. Byl jiný, ale plný zajímavých nápadů – potenciálních inspirací.

Již jsem se o vysoké prestiži Sokola ve slovinské společnosti zmínil, ještě jednu to doložím: prezident Slovinské republiky předal při zahajovacím sletovém ceremoniálu do rukou starosty Sokolského svazu Slovinska br. Dejana Crnka vysoké státní vyznamenání pro Sokol. Tahle chvíle zase byla příležitostí pro vojenskou čestnou stráž a posádkovou hudbu, aby předvedli, jak mají nacvičeno...

Další den – neděle – už pro nás, zahraniční účastníky, byla veskrze pracovní - proběhla schůze Rady Světového svazu sokolstva. Schůzi řídila starostka SSS sestra Hana Moučková a zúčastnili se jí delegáti 7 členských organizací z Evropy a Ameriky. Po zahájení schůze jsme s opravdovým smutkem uctili památku ses. Gordany Rajnović

1. místostarostky SSS a dlouholeté starostky Sokolského svazu Srbska, která týden před naším setkáním zemřela. Byla opravdu mimořádnou osobností v sokolském hnutí. Během dalšího jednání se všechny zúčastněné delegace navzájem informovaly o své dosavadní činnosti i o plánech pro příští období, především plánovaných sletech a podobných akcích. Vždy při těchto schůzích také zvažujeme a navrhujeme možnosti nějakých společných činností, kterým by se členské organizace během roku věnovaly a které bychom následně společně zhodnotili. Domluvili jsme se, že opět vyhlásíme videopřehlídku pódiových skladeb (sestry a bratři – neváhejte a pošlete nám své video – nejlépe náčelnici ČOS a SSS ses. Lence Kocmichové) a také na soutěži v motorických testech, které tentokrát budou podle „amerického střihu“ a tomu vám zase řekne své náčelník SSS br. Mirek Vrána). Přejeme si, aby až se sejdeme na příští schůzi v roce 2014, byla naše schůze třeba i trochu delší, ale právě díky potřebě hodnotit velké množství soutěžních a přehlídkových materiálů z co největšího počtu organizací. Tomu Nazdar!

Vladimír Dostál, Sokol Kampa
Sekretář Světového svazu sokolstva

Zapátrejte ve své hlavě!

Přiřaďte ke každému dílu příslušného autora.
Vyhodnocení najdete v časopise.

1 - Hamlet	a - Pablo Picasso
2 - Blaník	b - J. V. Sládek
3 - Čert a Káča	c - Bedřich Smetana
4 - Bílá nemoc	d - Karolina Světlá
5 - U nás	e - Vojtěch Zamarovský
6 - V zámku a podzámčí	f - Ludvík van Beethoven
7 - Guernica	g - Zdeněk Fibich
8 - Povídky z Ještěda	h - Božena Němcová
9 - David	i - J. V. Myslbek
10 - Nabuco	j - Leoš Janáček
11 - Malá noční hudba	k - K. J. Erben
12 - Kytice	l - Vojtěch Hynais
13 - socha Jana Žižky na Vítkově	m - W. A. Mozart
14 - Řecký zázrak	n - Karel Čapek
15 - socha Sv. Václava na Václavském nám.	o - Michelangelo Buonarroti
16 - Poem	p - Antonín Dvořák
17 - Její pastorkyňa	r - Alois Jirásek
18 - Hoj, vzhůru, pestrý sokole...	s - Bohumil Kafka
19 - opona Národního divadla	t - Giuseppe Verdi
20 - Fidelio	u - Wiliam Shakespeare

„...a to je ta krásná země...“

Brdy a Rožmitálsko

Brdy – jedinečné území, jedinečná příroda. Největší české vnitrozemské pohoří s délkou téměř 80 km a rozlohou 827 km², táhnoucí se jihozápadním směrem od našeho hlavního města. Deset jeho vrcholů přesahuje výšku 800 m; nejvyšší z nich je Tok s výškou 865 m (je i nejvyšším vrcholem celých středních Čech), za ním následuje pouze o 3 m nižší vrchol Praha. Většina těchto vrcholů je ale nedostupná, protože leží v prostoru vojenského újezdu, vojenského výcvikového prostoru. Ten je pro civilisty od roku 1950 nepřístupný. V posledních letech (od roku 2007) je povolen o víkendech a svátcích přístup do několika přesně označených okrajových oblastí újezdu o celkové rozloze asi 60 km².

Určitě stojí za to se do této nádherné oblasti vypravit. Je určitým paradoxem, že díky dlouhodobé „ochraně“ tohoto území před obyčejnými občany, díky dlouhodobé činnosti armády a díky odlesnění velkých ploch ve vyšších partiích centrálních Brd (za účelem vojenského výcviku) se tu na ohromných plochách vyvinula nádherná vřesoviště. Podobají se skotským nebo lüneburským. V krajině, připomínající šumavské slatě, pláně i neprostupné hvozdy, se vyskytují další vzácné rostliny, houby i vzácní živočichové. Vypadá to, že jim střelba i manévry vojenských pásových vozidel neuvěřitelně prospěly...

Asi nejznámějším vrcholem Brd, díky tomu že leží v jejich jižní části, tedy mimo oblast nepřístupného vojenského prostoru, je vrch Třemšín (827 m) se zříceninou stejnojmenného hradu. Historie hradu je ale poměrně krátká: písemně byl doložen v roce 1349, v roce 1422 byl dobyt husity a od roku 1565 je zmiňován jako pustý. Třemšín byl ale osídlen mnohem dříve – již v 10. stol. př. n. l. bývalo na vrcholu hradiště tzv. knovízské kultury. Úbočí Třemšína je pokryto většinou smíšenými, převážně jedlobukovými lesy – podobně jako tomu bylo v dávné minulosti. Ty zvláště za slunečných podzimních dní nabízejí na odív svoji barevnou nádheru. V roce 1997 byl Třemšín pro své mimořádné přírodní a historické hodnoty vyhlášen chráněným územím.

To, že jsou Brdy opravdovými horami, stvrzuje existence dobrého i přísného ducha těchto hor – Fabiána. Prý se většinou psával s malým f, protože ho místní lidé ztvárňovali jako mysliveckého panáčka ze šišek či jiného přírodního materiálu (několik exemplářů je k vidění v Podbrdském muzeu). Místem jeho zrodu a sídlem je prý vrch Baba. Snad po něm nesl původní jméno Babí Jan, zkomolené na Fabián. Podle jiné verze to je rytíř Fabián, zakletý svou bývalou čarodějnou milenkou, který všem lidem přinášel radost, požehnání a dobré časy. Objevoval se ale v sedmiletých intervalech... Tak kdy nás asi čeká?

Sestoupíme-li z vrcholu Třemšína do města s více než 4 tisíci obyvatel, které podle něj v roce 1920 dostalo přídomek, ocitneme se v Rožmitále. V Rožmitále pod Třemšínem. Celé Rožmitálsko je zvláštní kout naší vlasti, schoulený v široké podkovovité kotlině, obklopené brdskými lesy. Je to území ležící v klínu jižních Brd, spojené s historií našeho státu. Samotný Rožmitál si určitě zaslouží pozornost návštěvníků tohoto kraje. Nejstarší památkou města a dominantou Starého Rožmitálu je farní kostel Povýšení sv. Kříže. Jeho počátek spadá do 1. čtvrtiny 13. století. Již původní gotický kostel měl tvar kříže, později byl přestavěn barokně. Významným prvkem jsou „Rybovy“ starorožmitálské

varhany, pocházející z poloviny 18. stol. Jakub Jan Ryba – pedagog, skladatel, spisovatel a básník je známý hlavně díky své české mši vánoční „Hej mistře, vstaň bystře“. A to přesto, že napsal ještě dalších 1 373 skladeb církevních a světských. Připomeňme krátce tohoto významného skladatele: od 6 let zpíval ve sboru, hrál na housle a klavír a později i na varhany. Pak začal skládat. Studoval bezplatný piaristický seminář v Praze a přivydělával si hudbou. Složil tam 12 klavírních koncertů, 24 kvartety, kvintet, 4 koncerty, 8 serenád, mnoho menuetů a německých tanců, četné písně, zpěvohru, mši a jiné duchovní skladby. Od roku 1788 až do své smrti (1815) působil jako učitel a regenschori v Rožmitále. V r. 1790 se oženil s dcerou rožmitálského purkrabího Jana Laglera Annou, s níž měl celkem 13 dětí. Z nich přežilo 7. V závěru života měl Ryba finanční problémy, přiřadila se i nemoc – a tak dobrovolně ukončil život v lese u Voltuše. Jako sebevrah byl pohřben na starém morovém hřbitově – a teprve po 40 letech byl převezen na nový hřbitov vedle kostela. Na místě jeho smrti stojí od r. 1933 kamenná mohyla, připomínající tohoto hudebního velikána. Ještě poznámka: kostel není přístupný, ale je možné si objednat průvodkyni sl. Ivanu Hoyerovou, která je opravdovou studnicí informací. A budete-li mít dvojnásobné štěstí, rozezvučí starodávné varhany současný regenschori Hubert Hoyer, otec milé průvodkyně. Z Rožmitálu stromořadím starých lip a kolem Podzámeckého rybníka. Nedaleko filiálního kostela sv. Jana Nepomuckého bylo před dvěma lety v areálu bývalé továrny otevřeno velice pěkné Podbrdské muzeum. Určitě stojí za návštěvu – ale je třeba si na ni vyčlenit alespoň půl dne. Jeho obsáhlé sbírky jsou na vysoké úrovni technické i faktografické a jsou uspořádány s velkým citem. Najdeme zde Expozici pánů z Rožmitálu, která mapuje historii rodu, jehož kořeny sahají až do 12. století. Seznamuje nás s osudy jeho nejslavnějších příslušníků: česká královna Johana z Rožmitála (jediná česká královna pocházející z řad české šlechty) vládla Českému království po boku svého manžela Jiřího z Poděbrad po několik desetiletí. Její bratr Jaroslav Lev z Rožmitála vedl nejproslulejší výpravu českých rytířů, putující z Čech až na konec světa. Renesanční šlechtic a královský regent Zdeněk Lev z Rožmitála dosáhl díky svému postavení největšího rozkvětu rožmitálského panství.

Část „Jak se žilo na Podbrdsku“ seznamuje s historií města, překrásnou brdskou krajinou, neporušenou přírodou poskytující lidem obživu a suroviny pro zpracování dřeva, slévárenství, hamry a cvočkařství. Připomene každodenní život podbrdské domácnosti včetně typických výrobků, zvyků a tradic. Nechybí ani galerie osobností, které se zde narodily (Václav Hudeček, Miloš Nedbal, profesor Emanuel Vlček...) i těch, které zde část života působily. Je tu největší sbírka erbů vyřezaných z habrového dřeva a unikátní model chrámu svatého Víta (v poměru 1: 60) vyrobený ze žitné slámy.

Památník Jakuba Jana Ryby přibližuje neobyčejný životní příběh a tragický osud kantora a hudebního skladatele, jehož jméno je nerozlučně spjato s Rožmitálem. Expozice historických automobilů nabízí nejucelenější (soukromou) sbírku 32 vozů Aero, včetně tří karoserií od firmy Sodomka. Ta určitě zaujme všechny návštěvníky.

Ve Stodole si starší návštěvníci připomenou náradí, náčiní, nástroje i stroje, které nesměly chybět v žádné venkovské domácnosti. Zvláště v chudých krajích, k nimž Podbrdsko patřilo, měla skoro každá rodina kousek pole, zahradu a hospodářství, na kterých musela tvrdě pracovat.

Muzeum myslelo i na děti. Pro menší připravilo hrací kout, omalovánky se zvířátky, pastelky a pověst o Třemšíně. Starším dětem je určena magnetická tabule, mohou si vyzkoušet své znalosti různých oborů. Součástí muzea je i dětské hřiště s krytou učebnou na břehu rybníka Kuchynka.

Brdy, nejmenší evropské pohoří, i Rožmitál pod Třemšínem, velice zajímavé město v jižní části Středočeského kraje, nabízejí spoustu zážitků, zajímavostí i prožitků. Od

roku 2015 by snad měl být zrušen vojenský újezd a celé území Brd by mělo být otevřeno veřejnosti. Naskytá se otázka: nezničí turistický ruch unikátní přírodní prostředí, které se vytvořilo v průběhu let soužitím přírody a čs. armády??? To všechno ukáže čas...

Zuzka Sekalová, Sokol Milevsko

Zprávy z jednot a žup

Zdravotní komise ČOS

pořádá v sobotu 9. listopadu 2013 v aule Tyršova domu sraz sokolských zdravotníků.

Na programu bude nácvik záchrany tonoucího v bazénu. Dále se seznámíme s novými standardy poskytování první pomoci. Člen zdravotní komise nás pak seznámí s některými postřehy z půlročního pobytu na zdravotnické misi v Jižním Súdánu: zdravotní péče a sociální situace v jedné z nejzaostalejších zemí východní Afriky a malý exkurz do nám ne zcela známé kultury.

MUDr. Tomáš Jelen, zdravotní komise ČOS

Pozor! Důležité!!

Sokol Kanada připravuje na dny 26. – 29.června 2013

Mini-slet v Torontu.

Na programu připravované akce bude lehká atletika, volejbal, soutěž v podívkách a vystoupení menších skupin do 50 účastníků na Masaryktownu.

V prosinci budou oznámeny další organizační i programové údaje, takže...

Co my na to.....? Uvidíme!

Podle zprávy náčelnice Sokola Kanada , setry Aničky Janoušové !

Terezín a Vojenské muzeum v Praze

V odpoledních hodinách dne 11. října vyrazila desetičlenná skupina dvorských Sokolů na exkurzi do památníku Terezín a pražského Vojenského muzea. Tento zájezd zorganizoval vzdělávatelský odbor České obce sokolské pro zájemce ze sokolských řad z celé republiky.

Místem našeho pobytu byl Tyršův dům na pražské Malé Straně, kam jsme dorazili v podvečerních hodinách. Hned po krátkém zabydlení v hostelu Sokol jsme vyrazili na večeri a večerní procházku centrem Prahy. Místa jako Karlův most či Staroměstské

náměstí do nás vdechla krásu historické Prahy. Po návratu do „Tyršáku“ jsme ulehli do postelí, natěšení na následující den.

Po ranním probuzení a snídani jsme autobusem vyrazili do 65 kilometrů vzdáleného Terezína. Tam jsme nejprve v Muzeu ghetta shlédli film o historii Terezína a přilehlé Malé pevnosti, kam jsme se vzápětí vydali. Na místě, které se pro mnohé stalo symbolem utrpení jsme měli možnost vidět vše tak, jak to zde vypadalo za druhé světové války, kdy Terezín fungoval jako nacistická věznice. Neblaze proslulý nápis „Arbeit macht frei“, který se původně vyskytoval pouze v nacistických koncentračních táborech, byl z iniciativy velitele věznice Heinricha Jöckela umístěn i zde. Dále jsme prošli prostranstvími, kde se konaly denní apely (nástupy) vězňů, celami, samotkami a také jsme navštívili celu, kde byl od roku 1914 až do své smrti v roce 1918 uvězněn Gavrilo Princip, bosenskosrbský politický aktivista, který v roce 1914 spáchal atentát na následníka rakouského trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho choť Žofii Chotkovou, čímž dal podnět k první světové válce. V této místnosti nebyla okna a Princip zde prakticky strávil čtyři roky ve tmě.

Po obědě v Terezíně jsme prošli kolem Národního hřbitova Terezín. Je zde pochováno asi deset tisíc osob, které zahynuly v Malé pevnosti, terezínském ghattě a jsou zde pohřbeni i mrtví z koncentračního tábora Litoměřice. Pak jsme se opět autobusem přesunuli zpět do Prahy, kde jsme zamířili do Vojenského muzea Praha. Tam jsme si, kromě stále expozice, prohlédli výstavu k příležitosti 150 let Sokola nazvanou „Pod křídly Sokola“. K vidění byly exponáty sokolských krojů i dobové fotografie a relikvie, poukazující na mnohdy bouřlivou historii Sokola od jeho založení roku 1862. Procestovali jsme tak celou jeho éru až po současnost. Závěrem výstavy byla pro mnohé úsměvná fotografie T. G. Masaryka, jak ve svých 76 letech předvádí, co si představuje pod pojmem „sokolovat!“

Ze Žižkova nás pak autobus zavezl zpět na Malou Stranu. Následovala večeře, po které se zájemci mohli osvěžit v bazénu v areálu Tyršova domu. Po vykoupaní jsme se, stejně jako předchozího večera, vydali na procházku po Praze; tentokrát jsme prošli Pražským hradem. Po návratu jsme unaveně ulehli do postelí.

V neděli dopoledne jsme ještě stihli navštívit veletrh hraček a her v Letňanech, ale tím už náš výlet opravdu skončil a my jsme se vydali zpět domů.

Zájezd se nám líbil, zažili jsme během něj krásné chvíle a hlavně v nás ještě posílil hrdost na naši sokolskou příslušnost!

Vojtěch Hojný, 14 let, Sokol Dvůr Králové n. L..

Sokolky z T. J. Sokol Jalůvčí

T.J. SOKOL Jalůvčí je stále v činnosti, i když není zrovna sletový rok. Po všesokolském sletu v r.2012 si daly naše sokolky malou pauzu v letních měsících, ale koncem srpna už společně vyrazily na týdenní pobyt do Říček v Orlických horách na krásnou chalupu „U SKI Báby“.

Týden prožitý turistikou, písničkami, hledáním „kešek“, veselými večery uběhl jako voda a bylo tady září a s tím i příprava na akci v Roudnici n/L. – SOKOLOVÉ POD ŘÍPEM. Nacvičovala se „Waldemariána“ na písničky od W.Matušky s treakovými holemi, oprašovaly se kužele a Kontrasty.

Na Vánoce jsme jely za kulturou do Růžové u Děčína na krásný vánoční koncert do místního kostela.

Mimo cvičení probíhala příprava na Šibřinky 2013, kde naše sokolky opět získaly 1.místo za masky v plavkách z 30.let minulého století.

Nu a příchod jara jsme přivítaly společným výletem do Německa, tak jako v roce 2012- Elbsandsteinberge - letos do Drážďan - návštěva zámku a parku Pilnitz, lanovkou na Loschnitz, Schillerovy zahrádky a Velké zahrady.

Sobotu 17.5. se menší skupina vydala opět za hranice a to do Rakouska – Oetz, kde se zúčastnily mezinárodního setkání Sokolů, letos 40. jubilejního k uctění památky Dr.Miroslava Tyrše. Některé se tam vydaly i za sněhem, zkusily ještě koulovačku a pokochaly se krásným výhledem na Alpy u jezera Piburg.

Roudnice n/L. uvítala naše cvičenky 25.- 26.5 deštěm a chladem, to ale nic neubralo na radosti ze cvičení skladeb výše jmenovaných a i cvičení s dětmi. Cvičení mělo velký ohlas u návštěvníků, nejen za provedení, ale jistě i za vytrvalost a odolnost v nepříjemném počasí.

Takže jak vidno, sokolky z Jalůvčí nejen pravidelně cvičí, ale turistují, společně se umí pobavit, kultura jim také není cizí, neopomíjejí ani vzdělávací akce v Praze pro činovníky.

Je to dobrá parta, která nežije jen cvičením, letos koncem srpna opět vyrazily na týdenní pobyt do Českého ráje.

Ubytování v Pelešanech, přímo pod hradem Valdštejnem. Týden je skoro málo na to, aby se prošla všechna krásná místa tohoto kraje, ale pár jsme jich zvládly.

První výlet tedy na Valdštejn a na rozhlednu Hlavatice. Následně do malebné vesničky Malá Skála, výstup na Pantheon, na nedaleký Frýdštejn a samozřejmě na dobré menu s příjemnou obsluhou do Boučkova statku. Neopomenuly jsme zde navštívit i galerii obrazů a uměleckých děl místního rodáka a jeho přátel, seznámily jsme se i s historií této vesničky. Další výlet byl zcela pěší, a to do Hruboskalska, na zámek Hrubá skála a zpět přes Semihorky. Zajímavý byl i památník horolezců, kteří zahynuli na různých místech světa při vysokohorské turistice. Je jich přes 100. Vzdálenější Trosky byly kombinované opět vlakem a pěšky, ovšem rozhled z Baby stál za to, jakož i výstup na další hrad. Kratší výlet jsme podnikly do Dolánek u Turnova na Dlaskův statek a zámek Hrubý Rohozec. Poslední výlet, opět pěší jsme podnikly na Kopicův statek a prohlídku skalních reliéfů, které vytvořil právě tento lidový umělec a sedlák. Najdete tam mnoho postav z českých dějin, ale i zvířat.

Nebylo toho málo, co jsme poznaly, ale k tomu ještě naše večerní posezení s písničkami - máme mezi sebou výborné zpěvačky. Jelikož jsme letos končily až v září, zahrnuly jsme do relaxu i „sokolské sportovní sokolení“ tj. podvečerní "nevídané" sportovní výkony u pingpongového stolu, kde náš trénink i rozlosované turnaje řídila naše ještě aktivní seniorka Iva v pingpongu v Děčíně. Byly také jako vždy "sranda výstupy" několika našich děvčat jako např. příchod Třech králů s podarováním perníkové medaile

vyrobené naší Vlastičkou, či nástupem námořníků , plavkyň v retro plavkách atp. Nechyběly ovšem ani besedy, kde jsme si především opět přiblížily 20-leté výročí vzniku naší župy po rozdělení Krušnohorské župy, vzpomněly na 17. září – den narození děčínského rodáka Dr. M. Tyrše, dále si něco řekly i o blížícím se Památném sokolském dnu 8. října a samozřejmě se věnovaly i sbírání hub, z nichž jsme potom vařily od kulajdy, přes smaženici až po guláš.

V této naší partě je více děvčat již 70tnic i dokonce 2 nad 80 let a zvládaly s námi většinu výletů i výstupů v dobré náladě. Tyto naše pobyty nejsou jen za poznáním krás naší vlasti ale i proto, že jsme rády spolu, více se poznáváme než tou chvilkou v tělocvičně, vzájemně si pak pomáháme a dokážeme chápat někdy naše nálady a potřeby během roku.

Jsmo dobrá parta a tak pokud to půjde, určitě další rok se někam podíváme. Bude to opět Český ráj nebo naše oblíbená Šumava, či pohostinná chalupa "U Ski báby" v Orlických horách? Vše si rozhodně dohodneme na našem pravidelném vánočním posezení. Všude máme ještě spoustu neprobádaných cest. Chceme také poděkovat za příspěvek od naší jednoty, který nás mile překvapil a moc potěšil.

Mgr. Iva Nenáhlová, vzdělavatelka T. J. Sokol Jalůvčí

Připomínka: Malá Skála není tak docela vesnička, žije tam 1145 stálých obyvatel. Leží na trati mezi Turnovem a Semilami.

Sokolské soutěžení

V pátek 27.9.2013 se na hřišti TJ v Městečku Trnávce uskutečnil 7.ročník lehkootletického čtyřboje "Memoriál Otty Stenzla st.", který tuto soutěž založil.

Na hřišti se v pěkném počasí sešlo více jak sto rodičů a podporovatelů atletiky a Sokola. Soutěžilo celkem 71 žáků a žákyň a hodů, skoku dalekém a v krátkém a dlouhém běhu. Soutěžící si fantasticky fandili a těšili se z výkonů. pořadatelé zajistili odměny a dokonce perníkové medaile. na závěr si všichni slíbili, že se v zimě sejdou v místní sportovní hale, kde proběhne soutěž ve skoku vysokém " O Trnáveskou laťku".

Eva Henslová, Sokol Městečko Trnávka

Sletová přátelství

V červenci 2013 jsme po několikaměsíčním nácviku odjely reprezentovat Jindřichův Hradec na 15. Všesokolský slet do Prahy. Nás osm žen z T J Sokol tvořilo na ploše Synot Tip arény ve Vršovicích jeden malý celek. Při společném vystoupení téměř sedmnácti set žen v hromadné skladbě Česká suita jsme vystoupily ve večerním i odpoledním programu sestaveném na oslavu 150. výročí vzniku tělocvičné jednoty Sokol.

Již při prvním nástupu a nácviku jsme se seznámily se sestrami z Uhelné Příbrami, které s námi tvořily větší celek. Společné úsilí o bezchybné provedení skladby, zvládnutí všech přesunů i dokonalého spojení pohybu s hudbou Antonína Dvořáka, radost z potlesku diváků, pochvala našich cvičitelek i členů rodin a jedinečné zážitky z nás

udělaly kamarádky. Naše přátelství se sestrami z Uhelné Příbrami, městyse poblíž Chotěboře, trvá dodnes. Společně se radujeme z návštěv, společných setkání a dalšího vystoupení v naší skladbě na okrskovém sletu Sokolové pod Řípem v Roudnici nad Labem letos v květnu.

Druhý říjnový víkend jsme sestry navštívily již podruhé. Milé přivítání, radost se shledání, vzpomínky na společné zážitky nebralo konce. Sestry pro nás připravily bohatý program. V sobotu jsme navštívily město Havlíčkův Brod, jeho historické centrum s muzeem K. H. Borovského, městskou věž s poutavým výkladem průvodce i park Budoucnost. V neděli jsme si v nedaleké Lipnici prohlédly hrad Lipnice a domek, kde žil Jaroslav Hašek. Dnes je zde jeho malé muzeum. Poobědvaly jsme v hostinci, který patří jeho vnukovi a na místním hřbitově pak uctily památku J. Haška u jeho hrobu. Nádhernou podzimní přírodou jsme pak při společné, několikakilometrové procházce okolím Lipnice shlédly sochy Radomíra Dvořáka – Zlaté oči, Ústa pravdy, Bretschneiderovo ucho a Hlava 22.

Při dlouhém loučení jsme si slíbily další společná setkání a začaly se těšit na návštěvu sester u nás v Jindřichově Hradci. Přátelství, které vzniklo jen shodou náhod, se sestrami z 200 km vzdálené obce je pro nás všechny nádherným prožitkem v dnešní uspěchané a přetechizované době.

Za oddíl žen Ivana Lorencová, náčelnice TJ Sokol Jindřichův Hradec

Dobrá věc se podařila, věrná láska zvítězila

(jak „ Sokolské ochotnické divadlo vyprodalo největší divadelní sál v Českobudějovickém Metropolu.“)

Tentokrát na počátku nebylo slovo, ale myšlenka. Hned po Pražském představením „Prodané nevěsty“, kterým Sokolští ochotníci zahajovali XV. Vsesokolský slet, nedala sestra Pázlerová spát myšlenka, jak to zařídit, aby takovou krásu shlédli i její přátelé. Slovo dalo slovo a pomalu se začalo přání rýsovat ve skutečnosti. Nejprve bylo třeba ověřit, zda je to proveditelné. (Sál, peníze, organizaci apod.) Když se zdálo, že to není nemožné, spojila se ses. Pázlerová s režisérem bratrem Gondíkem a přesto, že o provedení v celé republice je veliký zájem, podařilo se jim na jaře 2013 najít termín 5.10.2013. Hned se začalo s přípravami. Rozdávaly se letáčky s upozorněním, co se připravuje a sháněly se peníze na všechny výdaje. Ujal se dobrý nápad : Předprodej vstupenek do začátku prázdnin. Na agitaci začaly spolupracovat i ostatní jednoty župy a do konce června bylo představení vyprodáno.

Pak přišly veselejší starosti. Protože od samého začátku je Sokol velká rodina, bylo nutné se na setkání náležitě připravit. Sestry z VG se rozhodly, že je musíme náležitě přivítat. Napekly cukroví a připravily vzorné pohoštění. Perníčků bylo tolik, že je sestry o přestávce rozdávaly i návštěvníkům. (Vždyť se sešli sokolové a jejich přátelé z celého kraje, tak je třeba je uvítat.) Byl to krásný zážitek tak nějak mi ani nezbylo místo na poděkování účinkujícím (těm jsme přece poděkovali na místě mohutným potleskem) Na konec si však nemohu odpustit ještě jeden citát: „Ten dělá to a ten zas tohle a všichni dohromady uděláme moc.“

Oťka Týmalová, Sokol České Budějovice

Zapátrejte ve své hlavě!

Rozluštění:

1 - u, 2 - c, 3 - p, 4 - n, 5 - r, 6 - h, 7 - a, 8 - d, 9 - o, 10 - t, 11 - m,
12 - k, 13 - s, 14 - e, 15 - i, 16 - g, 17 - j, 18 - b, 19 - l, 20 - f

Ostravští tanečníci dobyli po Taiwanu i Evropu.

Michaela Gatěková (27) a Jakub Mazůch (25) – stříbrní medailisté z letošních Světových her v Kolumbii – se věnují párovým společenským tancům a letošní rok je pro ně i celé české tancování historicky nejúspěšnější.

Na základě mimořádného úspěchu v tanci salsa na Světových hrách v Kolumbii, kde Jakub s Michaelou obsadili 2. příčku za domácími, byli dodatečně nominováni na historicky 1. Světové taneční hry, které se konaly na Taiwanu v městě Kaohsiung v polovině září. Také zde si ostravští tanečníci získali publikum na svou stranu a jasně přetancovali o několik bodů favorizované Rusy a Italy. Tato soutěž byla o to náročnější, jelikož taneční páry musely kromě salsy zakomponovat do své finálové choreografie na vlastní hudbu minimálně dva ze tří karibských tanců a to kubánskou salsu a dominikánskou bachatu a merengue. Naši reprezentanti se tedy stali zlatými medailisty v troj-disciplíně Karibské tance.

Světové taneční hry sdružovaly 5 mezinárodních tanečních organizací a to společenské tance latinskoamerické a standardní, Akrobatický Rock'n roll, Boogie-woogie, Karibské tance, hip-hop a cheerleading a Wheelchairs. Každý zúčastněný stát mohl nominovat do každé kategorie vždy jen jeden nejlepší pár ze země. Celé Světové taneční hry se konaly od pondělí 16.9. do pátku 20.9.2013 v Kaohsiung-Aréně, zúčastnilo se jich přes 600 tanečníků ze 49 zemí světa a shlédlo je naživo okolo 18.000 diváků.

Pro Jakuba a Michaelu ale taneční rok teprve začal, po Taiwanu se začali poctivě připravovat na Mistrovství Evropy, které se konalo 5.10.2013 v rakouském Grazu a po čtyřech soutěžních kolech v konkurenci 45 párů se stali vítězi v párovém tanci salsa a získali tak titul Mistrů Evropy pro rok 2013. Prolomili tak tzv. italskou bariéru, kdy několik let v řadě po sobě obsazovali stupně vítězů na titulárních soutěžích jako je ME a MS jen italské páry. Na druhém místě se umístil italský pár (rovněž reprezentovali v Kolumbii) a třetí příčku obsadil pár z Bosny a Hercegoviny.

Poslední víkend v říjnu jsou Mazůch – Gatěková nominováni na Mistrovství Světa v salse do italského Turína, tak jim držíme palce, aby uspěli i tam.

Zaslali manželé Buroňovi
Sokol Vitkovice

Závěrečné slovo

„Myšlení je boj o pravdu!“

To napsal Karel Čapek. Platilo to a platí, i když v dnešním ne příliš radostném a zamotaném světě to není právě lehké. Přesto se přemýšlení na základě svých informací, zkušeností a vzdělání nevyhneme. Daleko těžší a obtížnější je však zaujmutí vlastních stanovisek a snaha o jejich uplatňování. Jestliže platí, že demokracie je diskuse a že základem lidského soužití je tolerance a spolupráce – právě tady se otevírají možnosti všem lidem dobré vůle.

Dnešní politická reprezentace našeho státu nám rozhodně nedává dobrý příklad. Pluje po povrchu, prosazuje své vlastní zájmy za každou cenu, neštítí se žádného podrazu a nespravedlnosti – a ať už si každý myslí, co chce, tohle nemá žádnou budoucnost. Žádnou smysluplnou budoucnost.

V našem státním znaku jsou slova „Pravda vítězí“ – Jan Masaryk k tomu dodával: „ale dá to fušku!“ První republika vznikla nesmírným úsilím vynikajících jedinců i prostých lidí, kteří měli dostatek odvahy a lásky, aby se angažovali, riskovali, bojovali a stavěli – výsledkem byl všeobecně ve světě vážený stát, považovaný za nejotevřenější demokracii Evropy. Těžký boj za svobodu a sebeurčení poznamenal všechny – v důsledku toho i řadový občan se cítil spoluodpovědný za dění v tomto státě a tím i v širším světě. Druhá světová válka a zrada našich spojenců zanechala v národě těžké šrámy. Dověšením všeho bylo těch 40 let, kdy se o skutečné demokracii nedalo mluvit. To, co přinesl pád komunismu a vítězství „sametové“ (strašně nerada používám tento termín – není výstižný!!) revoluce, dokončilo dílo zkázy. Na povrch se dostala utajovaná zloba, pocit ukřivdění a nespravedlnosti, ale, bohužel, už ne ten základní pocit lidské spoluodpovědnosti a snahy angažovat se v rámci těch nejlepších národních tradic.

Je velmi obtížné zůstat trvalý ve světě, který se stále mění, jak napsal spisovatel Bohumil Říha ve své krásné trilogii z doby Jiřího z Poděbrad. Je k tomu potřeba hodně vůle a hlavně odvahy stát za svým přesvědčením, řídit se jím – a nebát se!

Máme k tomu dostatek příležitostí – sokolská půda není určena k politickým diskusím a válkám, ale naopak dává příležitost ke smysluplné spolupráci a přátelství. To je dědictví našich předků – a naše povinnost. V projevu v Památníku na Vítkově 28. října 2013 řekl předseda sněmovny Milan Štech, že první republika měla tři nejdůležitější elementy, které určovaly její zaměření: „Masaryk – Sokol a legie!“ Zamysleme se nad tím a nechme se řídit svým svědomím.

Pamatujte! (opět citát z Říhovy trilogie):

„Člověk není na světě proto, aby se vzdával svých snů. Jenomže se musí odhodlat dát do sázky co nejvíc. Především sebe!“

Jarina Žitná

